

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΑΜΑΛΟΥΚΑΣ

Τα πτώματα δεν πληρώνουν

Μια υπόθεση του ντετέκτιβ Νετούνο

Αστυνομικό μυθιστόρημα

ΚΕΔΡΟΣ

Δημήτρης Μαμαλούκας: *Τα πτώματα δεν πληρώνουν*

ISBN 978-960-04-5273-0

Επιμέλεια-Διόρθωση: Ρήγας Καραλής
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© Δημήτρης Μαμαλούκας, 2022

© Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2022

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

Στη μητέρα μου

Χριστούγεννα 2018
Κοντινό παρελθόν

Λίγο πριν τα μεσάνυχτα ο Μαρκ, ή αλλιώς ο «Γάλλος», έκοψε ταχύτητα και βγήκε από την Αττική Οδό στην έξοδο για την Παλλήνη. Έκανε ένα διαολεμένο κρύο και ψιλόβρεχε. Παρόλο που ήταν γιορτινές μέρες, σ' αυτή την άκρη της πρωτεύουσας δεν υπήρχε ψυχή.

Ένα λεπτό μετά χώθηκε ανάμεσα στα άχτιστα οικοπέδα στον παράδρομο, έσβησε το τσιγάρο στο τασάκι και άφησε το αυτοκίνητο να κυλήσει σιγά μέχρι που το πάρκαραε κάτω από ένα κακομοιριασμένο δέντρο. Κατέβηκε στο νοτιοσμένο από την υγρασία χορτάρι. Πιο δίπλα κάποιος είχε πετάξει μια σακούλα με υπολείμματα φαγητού.

Η φτωχική μονοκατοικία απείχε ούτε εκατό μέτρα. Ο Γάλλος πήρε τη δερμάτινη τσάντα του και έκλεισε σιγανά την πόρτα. Καθώς απομακρυνόταν, οι σταγόνες της βροχής τον αναζωογόνησαν και τον ξύπνησαν. Έριξε μια ματιά τριγύρω.

Ερημιά απόλυτη. Πού και πού ακουγόταν ο βόμβος κάποιου οχήματος στον κοντινό αυτοκινητόδρομο.

Εδώ ήταν λοιπόν.

Τον έψαχνε μήνες, αλλά τελικά τον βρήκε.

Πλησίασε με κάθε επιφύλαξη, τσέκαρε το σπίτι μέσα στη νύχτα. Καθόλου γείτονες κοντά. Σκύλος δεν ακουγόταν. Λίγα φώτα. Πέρασε το χέρι του μέσα από τα κάγκελα και άνοιξε σιγά την αυλόπορτα. Δεν έτριξε. Πατώντας στις μύτες, έφτασε στον εξωτερικό τοίχο. Έστησε αυτί. Ήχος τηλεόρασης.

Σκέφτηκε ότι δε θα ήταν δύσκολο. Άλλωστε το είχε ξανακάνει. Βρήκε ένα μικρό γλαστράκι και το πέταξε προς την εξώπορτα. Το γλαστράκι αναπήδησε στο τοιμέντο κάνοντας θόρυβο. Ο Μαρκ περίμενε κρυφοκοιτώντας απ' το παράθυρο. Τότε τον είδε.

Ο Γιάγκος. Έσερνε τα πόδια του, έδειχνε νυσταγμένος. Πλησίαζε προς την εξώπορτα. Ο Μαρκ κινήθηκε γρήγορα. Ο Γιάγκος ξεκλείδωσε και άνοιξε δειλά. Ίσως περίμενε να μπει κάνας γάτος.

Αλλά ήταν ο Μαρκ εκείνος που όρμησε και τον έσπρωξε μέσα στο σπίτι.

Εύκολο.

Όταν ο Γιάγκος τον αντίκρισε ο φόβος σχηματίστηκε στο πρόσωπό του.

Ο Γάλλος. Τον είχε βρει.

«Γεια σου, Γιάγκο».

«Γάλλε...» είπε και σταμάτησε. Ήταν ένας κοντός και αδύνατος άντρας, που τον έκανες για νεκροθάφτη ή για εισπράκτορα γραμματίων. Του έλειπε ένα δόντι και τα μαλλιά του είχαν αραιώσει μπροστά.

«Μου χρωστάς λεφτά. Δεν μπορώ να περιμένω άλλο».

«Σε παρακαλώ, Γάλλε, έχω προβλήματα υγείας, δεν είμαι καλά».

«Άλλο τίποτα έχεις να πεις;» είπε ο Γάλλος κι έβγαλε ένα σφυρί από τη δερμάτινη τσάντα του. Το ακούμπησε σ' ένα τραπέζι κι έπειτα έβγαλε μερικά χοντρά δεματικά καλωδίων.

Ο Γιάγκος έκανε δυο βήματα πίσω και προσπάθησε να πιάσει το κινητό του από μια πολυθρόνα. Ο Γάλλος τον πρόλαβε και το άρπαξε πρώτος. Το έχωσε στην τσέπη του μπουφάν του.

«Σε παρακαλώ», είπε ξανά ο Γιάγκος. Προσπάθησε να μυξοκλάψει, αλλά δεν του βγήκε. Ίσως γιατί εκείνη τη στιγμή η φωνή του πήρε μια βραχνάδα, αφού είχε στεγνώσει ο λαιμός του. Μπορεί κι από φόβο. Δίψασε αυτόματα.

«Είχες όλο τον χρόνο να μου επιστρέψεις τα λεφτά μου», είπε ο Γάλλος. «Πίστευες ότι μπορούσες να κρυφτείς σ' αυτή την κωλότρυπα και να μη σε βρω;»

«Όχι, δε σου κρυβόμουνα, θα σου τηλεφωνούσα!»

«Ναι; Πότε;» είπε ο Γάλλος και έσπρωξε απότομα τον Γιάγκο προς μια καρέκλα με μπράτσα.

Εκείνος δάκρυσε.

«Σε παρακαλώ», είπε και του φάνηκε ότι το σπίτι κουνήθηκε γύρω του.

Ο Γάλλος του έδωσε σφιχτά τα χέρια με τα δερματικά καλωδίων στα μπράτσα της καρέκλας. Πήγε να κάνει το ίδιο και για τα πόδια του, αλλά είδε ότι ο Γιάγκος δεν αντιστεκόταν.

Τα δάκρυα κυλούσαν τώρα κανονικά από τα μάτια του Γιάγκου. Ήξερε τι μπορούσε να κάνει ο Γάλλος. Είχε ακούσει ότι στα νιάτα του στη Μασσαλία ήταν μπράβος, ονομαστός για τη σκληρότητά του.

Τώρα ο Γάλλος ήταν σχεδόν εξήντα χρόνων αλλά δεν έδειχνε να έχει μαλακώσει καθόλου. Ήταν ένας ωραίος άντρας, ψηλός, με μεγάλες πλάτες και σγουρά μαλλιά που τώρα είχαν γκριζάρει. Είχε γαλάζια μάτια και αρμονικό, όμορφο πρόσωπο. Οι γυναίκες έλιωναν στην παρουσία του. Είχε αμέτρητες στη ζωή του. Κι ας ήταν γνωστό ότι τις κακομεταχειριζόταν.

Ξαφνικά ο Γιάγκος ένιωσε να ζεσταίνεται υπερβολικά και να ζαλίζεται. Το δωμάτιο γύριζε, ήταν σίγουρος.

«Σε παρακαλώ, λύσε με, δε νιώθω καλά».

«Δεν άρχισα ακόμα, ρε μαλάκα, κι είσαι έτοιμος να λιποθυμήσεις», του είπε.

Στον Μαρκ άρεσε η λέξη μαλάκας. Την έλεγε συνεχώς. Ήταν η πρώτη ελληνική λέξη που έμαθε όταν ήταν δεκαοχτώ χρόνων. Είχε σπάσει και τα δύο χέρια ενός Έλληνα που ήθελε να κάνει τον μάγκα στο μπαρ όπου δούλευε. Αυτή τη λέξη επαναλάμβανε ο Έλληνας μέχρι που τον πήρε το ασθενοφόρο.

Ο Γιάγκος ένιωσε ξαφνικά το στήθος του να καίει κι ένας τρομερός πόνος τον τύλιξε ολόκληρο. Νόμισε ότι η καρδιά του σκίστηκε στα δύο. Σκέφτηκε τη μάνα του που είχε πεθάνει είκοσι χρόνια πριν.

Άρχισε να βογκάει.

Ο Γάλλος τον παρακολουθούσε ατάραχος.

«Η καρδιά μου, η καρδιά μου, Γάλλε».

Είχε γίνει άσπρος.

Ο Γάλλος κατάλαβε ότι δεν αστειευόταν.

«Έπαθα έμφραγμα, Γάλλε! Σώσε με, σε παρακαλώ, κάλεσε ασθενοφόρο. Πεθαίνω».

«Καρφί δε μου καίγεται, Γιάγκο».

«Σε παρακαλώ! Έχω λεφτά, θα σου δώσω λεφτά, μόνο τηλεφώνησε στο 166, σε παρακαλώ».

«Μίλα και θα τηλεφωνήσω».

Κι ο Γιάγκος του είπε στα γρήγορα από πού είχε βρει λεφτά και ποιος τα φύλαγε τώρα, καλά κρυμμένα. Η φωνή του έβγαине με δυσκολία. Μιλούσε σαν να εκμυστηρευόταν ένα μυστικό ζωής που δεν έπρεπε να χαθεί.

«Ο αδερφός μου! Ο Κόφτης! Ο Κόφτης τα έχει. Κάναμε μαζί μια δουλειά. Μεγάλη».

Του είπε το ποσό. Ο Γάλλος γούρλωσε τα μάτια.

«Σκάσε, ρε, μη λες μαλακίες!»

«Ναι, τόσα! Ούτε εμείς το πιστεύαμε! Σου το ορκίζομαι, Γάλλε. Τα μισά είναι δικά μου», είπε ξεψυχισμένα ο Γιάγκος.

Κι έπειτα του είπε μερικές παραπάνω λεπτομέρειες για τη δουλειά που είχαν κάνει με τον αδερφό του πριν από λίγους μήνες. Ο Γάλλος θυμόταν το χτύπημα, είχε πάρει δημοσιότητα και είχε συζητηθεί αρκετά μεταξύ των ανθρώπων του υποκόσμου.

«Είναι αλήθεια, Γάλλε, δώσε μου να τηλεφωνήσω στον Κόφτη, να σ' το επιβεβαιώσει».

Ο Γάλλος δεν ήξερε αν του έλεγε αλήθεια ή ψέματα, ή αν του τα 'χε παραφουσκώσει. Αλλά δεν τον ένοιαζε και πολύ.

Δεν υπήρχε καμία περίπτωση να καλέσει ασθενοφόρο.

«Σε πιστεύω, Γιάγκο, ηρέμησε. Καλώ βοήθεια», είπε και έβγαλε το δικό του κινητό από την τσέπη.

Έκανε στα ψέματα ότι καλούσε.

«Πες μου τη διεύθυνσή σου».

Ο Γιάγκος την είπε αναθαρρώντας.

Ο Γάλλος επανέλαβε φωναχτά τη διεύθυνση. «Ναι, δίπλα στην έξοδο στην Αττική Οδό», συμπλήρωσε κι έκλεισε, υποτίθεται, τη γραμμή.

«Είναι κάτι άλλο που πρέπει να μου πεις», ρώτησε τον Γιάγκο και σήκωσε απειλητικά το σφυρί.

«Όχι! Ειλικρινά δεν ξέρω πού τα κρατάει! Δώσε να του τηλεφωνήσω τώρα! Δεν ξέρω, δεν ξέρω, ειλικρινά δεν ξέρω πού είναι, αλλά σου ορκίζομαι είναι αλήθεια».

«Ωραία, σ' ευχαριστώ, Γιάγκο».

«Μείνε μαζί μου, Γάλλε, μέχρι να έρθει το νοσοκομειακό».

«Ναι», είπε εκείνος και τον ελευθέρωσε, κόβοντας τα δεματικά με τον σουγιά του.

Τον βοήθησε να ξαπλώσει στον καναπέ σφίγγοντας τον σουγιά στην παλάμη, για την περίπτωση που ο Γιάγκος ήταν καλός ηθοποιός και ήθελε να πάρει το ματς στις καθυστερήσεις.

Και περίμενε. Αν δεν πέθαινε μόνος του ο Γιάγκος, θα τον βοηθούσε.

Όμως ο Γιάγκος έσβησε μετά από λίγο.

Έκλεισε τα μάτια, άφησε έναν ανατριχιαστικό ρόγχο και η καρδιά του σταμάτησε για πάντα.

Ο Γάλλος τον έπιασε στον λαιμό. Δε βρήκε σφυγμό.

«Μακάρι να ήταν όλες οι δουλειές τόσο εύκολες», είπε μιλώντας στον εαυτό του.

Στη συνέχεια έψαξε εξονυχιστικά το σπίτι για χρήματα. Βρήκε μόνο το πορτοφόλι του Γιάγκου, αλλά δεν το πείραξε. Κι έπειτα χωρίς να βιάζεται μάζεψε τα κομμένα δεματικά, έβγαλε το κινητό του Γιάγκου απ' την τσέπη του και το έβαλε στο τραπεζάκι αφού το σκούπισε προσεκτικά. Το ίδιο έκανε σε όποια επιφάνεια είχε ακουμπήσει. Όχι ότι είχε σημασία, σκέφτηκε. Ο ιατροδικαστής θα διαγνώσει μοιραίο έμφραγμα και δε θα γίνει καμιά έρευνα.

Ο Γάλλος έφυγε όπως είχε φτάσει: αθόρυβα και χωρίς να τον δει κανείς. Τις επόμενες εβδομάδες δεν άκουσε τίποτα για τον Γιάγκο, ούτε το πότε τον βρήκαν.

Καθώς επέστρεφε στη Βούλα όπου έμενε, σκεφτόταν ότι θα τσεκάριζε όσο μπορούσε την ιστορία του Γιάγκου. Κι αν ήταν αλήθεια, θα έπιασε να μελετήσει τον Κόφτη. Θα τον ξεψάχνιζε, ώστε να ξέρει πώς να τον χειριστεί. Δε θα βιαζόταν. Ούτε όμως θα καθυστερούσε. Κι έπειτα, όταν θα ένιωθε προετοιμασμένος, θα κατάστρωνε το σχέδιό του: πότε και πώς θα χτυπούσε.

Α΄ Μέρος

Σάββατο

Καλοκαίρι 2019

Παρόν

Σάββατο 3 Αυγούστου 2019
03.02

Ήταν τρεις το πρωί μια φρέσκια, καλοκαιρινή βραδιά. Φυσούσε ένας δροσερός αέρας που χαίδευε την πλαγιά του βουνού. Ο Νετούνο βρισκόταν στον Υμηττό. Ανέβαινε τρέχοντας τον ασφαλτοστρωμένο δρόμο που οδηγούσε στις κεραίες. Είχε έρθει τρέχοντας από το σπίτι του, που βρισκόταν στην περιοχή του Παπάγου.

Ανέβαινε με σταθερό ρυθμό, απόλυτα προσηλωμένος στον σκοπό του. Σχεδόν δεν ένιωθε κούραση. Αισθανόταν τη νύχτα παρέα του και το βουνό σύμμαχό του. Γνώριζε πια κάθε στροφή του δρόμου, κάθε κλίση του εδάφους, σχεδόν κάθε λακούβα της ασφάλτου. Η μονή, το αναψυκτήριο, τα τραπέζια, το μοναστήρι, τα πυροφυλάκια και κοντά στην κορυφή η μαρμάρινη πλάκα στη μνήμη του ποδηλάτη Vigeo.

Η απόσταση από το πρώτο πυροφυλάκιο μέχρι τις κεραίες στην κορυφή ήταν δέκα χιλιόμετρα κι άλλο ένα περίπου μέχρι το στρατόπεδο που βρισκόταν πιο νότια, στη μακριά κορυφογραμμή του βουνού. «Τρελό» έλεγαν τον Υμηττό, ονομασία που πιθανότατα προήλθε από τους πρώτους ξένους περιηγητές που το βάφτισαν «très long», λόγω του μεγάλου μήκους του.

Ο Νετούνο θα έτρεχε όλη τη νύχτα ανεβοκατεβαίνοντας το

βουνό, τόσο από το δρόμο όσο κι απ' τα χωμάτινα μονοπάτια. Για κάποιον που δε γνωρίζει πολλά για το τρέξιμο, οι αποστάσεις που ήταν ικανός να διανύσει και η διάρκεια που μπορούσε να τρέξει ένας έμπειρος δρομέας (μέρες ολόκληρες) ήταν ακατανόητες έως υπερφυσικές. Για τους έμπειρους δρομείς όμως, τίποτα δεν είναι ακατόρθωτο. Κι ο Νετούνο ήταν ένας εξαιρετικός δρομέας που έτρεχε κυρίως υπερμαραθωνίους.

Στον καρπό του φορούσε ένα εξελιγμένο αθλητικό ρολόι Garmin Foregunner 945 που του έδειχνε τον ρυθμό του και κυρίως τους παλμούς της καρδιάς του. Στο μέτωπό του είχε τον φακό κεφαλής και στην πλάτη ένα ειδικό λεπτό σακίδιο για μεγάλες αποστάσεις. Ο Υμηττός δεν είχε πηγές για νερό κι έτσι έπρεπε να κουβαλάει τουλάχιστον δυο μπουκάλια μαζί με τον ειδικό ασκό που είχε το σακίδιο.

Η νύχτα ήταν δροσερή, αλλά όχι τόσο ώστε να χρειάζεται αντιανεμικό μπουφάν. Ίσως όμως στην κορυφή του βουνού να συναντούσε ψύχρα. Ο Νετούνο υπολόγιζε να καλύψει τουλάχιστον πενήντα χιλιόμετρα μέχρι το πρωί. Κάθε μία ώρα έκανε μια μικρή στάση ή έκοβε λίγο τον ρυθμό του, κι έτρωγε μια μπάρα δημητριακών ή ένα ενεργειακό τζελ. Η μοναξιά του δρομέα, σε συνδυασμό με την ερημιά του βουνού τη νύχτα, τον συνέπαιρνε. Δε θα μπορούσε να εξηγήσει εύκολα αυτό το συναίσθημα.

Ανέβαινε το βουνό με έναν συντηρητικό ρυθμό, έξι λεπτά το χιλιόμετρο και κατέβαινε με, το λιγότερο, πέντε. Όταν όμως έτρεχε στο χόμα ή σε μονοπάτι πήγαινε αρκετά πιο αργά. Το όνειρο του Νετούνο ήταν να τρέξει μια μέρα στον περίφημο αγώνα Σπάρταθλον. Όμως γνώριζε την τεράστια δυσκολία του αγώνα και ήξερε ότι, πάνω απ' όλα, ένας δρομέας που τρέχει υπερμαραθωνίους πρέπει να είναι πάντα ταπεινός. Κι έτσι δεν το είχε πει σε κανέναν. Άλλωστε σε ποιον να το πει; Ο Νετούνο δεν είχε φίλους.

08.51

Νεκρική ερημιά επικρατούσε στον ηλιοψημένο δρόμο. Στα διπλανά χωράφια υπήρχαν ελάχιστα δέντρα και καμένα σπαρτά. Έκανε ζέστη. Υπερβολική. Αφόρητη. Αύγουστος στην Ελλάδα. Η φθαρμένη άσφαλτος έλιωνε υποταγμένη. Πολύ μακριά ακουγόταν ο μονότονος ήχος ενός μοτέρ ποτιστικού. Ακόμα μακρύτερα ξεχώριζε ένα κόκκινο τρακτέρ να σκαρφαλώνει αγκομαχώντας έναν λοφίσκο. Δε φυσούσε καθόλου. Ο κόσμος ήταν σκατά, είναι αλήθεια. Αλλά τον Αύγουστο ήταν ακόμα πιο σκατά. Αυτό έλεγαν οι δύο άντρες που θα περνούσαν από εδώ σε λιγότερο από τρία λεπτά.

Ο ένας ήταν ο Μπιλ. Ήταν κοντός και μυώδης, με μύτη σπασμένη στα δεκαεφτά του, γένια μαύρα και σκληρά, που διακόπτονταν από τρεις μικρές ουλές σπαρμένες στο γωνιώδες πρόσωπό του. Οδηγούσε ένα πράσινο BMW 733i, μοντέλο του 1978, που του ανήκε και το λάτρευε. Το αυτοκίνητο ήταν σε τέλεια κατάσταση και φρεσκοπλυμμένο. Ο Μπιλ οδηγούσε συνετά και δεν ξεπερνούσε ποτέ τα όρια ταχύτητας, εκτός από τις σπάνιες φορές που το απαιτούσε η δουλειά. Ο Μπιλ φορούσε καλοκαιρινό σκουρόχρωμο κοστούμι και γραβάτα.

Δίπλα στον Μπιλ καθόταν ο Χίκοκ. Ήταν ψηλός, σωστό βουνό, με ξανθά μαλλιά που είχαν αρχίσει να αραιώνουν. Είχε ένα

αθώο πρόσωπο παιδιού, γαλανά μάτια, μικρό στόμα και μικρή μύτη. Όμως η διάθεση του Χίκοκ έμοιαζε με σκοτεινιασμένο ουρανό: ανά πάσα στιγμή μπορούσε να μαυρίσει ακόμα περισσότερο και να ξεσπάσει κάποια καταιγίδα. Ο Χίκοκ ήταν ντυμένος επίσης με καλοκαιρινό κοστούμι, όμως, αντί για πουκάμισο και γραβάτα, κάτω από το σακάκι φορούσε ένα άσπρο μακό μπλουζάκι.

Ο Μπιλ και ο Χίκοκ. Το αστείο με τα δυο μικρά τους ονόματα που σχημάτιζαν το όνομα του γνωστού ήρωα της άγριας Δύσης το σιχαίνονταν όσο δεν έπαιρνε. Μπορεί και να σκότωναν γι' αυτό.

Είχαν σκοτώσει και για λιγότερα.

Τότε, γιατί τα είχαν διαλέξει σαν ψευδώνυμα; Κανείς δεν ήξερε.

Ο Χίκοκ δε μιλούσε αν δεν υπήρχε λόγος. Κι όταν μιλούσε, το έκανε για να πει μόνο τα απαραίτητα. Άλλωστε τα λόγια δεν ήταν ποτέ το δυνατό του σημείο.

Ο Μπιλ κι ο Χίκοκ δούλευαν για το Γραφείο. Διεκπεραιώναν τις δουλειές που τους ανέθετε. Το Γραφείο πλήρωνε πολύ καλά και δεν έκανε ερωτήσεις. Ούτε και δεχόταν φυσικά. Κι αυτό τους έκανε, το έβρισκαν μια χαρά.

Κάθε τόσο το Γραφείο έστελνε έναν μοτοσικλετιστή να τους βρει. Δεν ήξεραν ποιος είναι, δεν τον είχαν δει ποτέ χωρίς το κράνος του που είχε τζάμι καθρέφτη. Ο μοτοσικλετιστής τούς έδινε έναν χοντρό φάκελο κι εξαφανιζόταν με τη χιλιάρα μηχανή του. Ο φάκελος συνήθως περιείχε την αμοιβή τους για τη δουλειά που είχαν ολοκληρώσει και όλα τα απαραίτητα στοιχεία για την επόμενη, καθώς και μια γενναία προκαταβολή. Όλα τα χρόνια που ο Μπιλ κι ο Χίκοκ συνεργάζονταν με το Γραφείο δεν είχε υπάρξει ποτέ κάποιο πρόβλημα. Οι αμοιβές ήταν παραπάνω από καλές και συνεπέστατες. Το ίδιο όμως και οι υπηρεσίες των δύο αντρών.

Μόλις ο Μπιλ κι ο Χίκοκ λάμβαναν τον φάκελο, πήγαιναν σε μια ερημιά, συνήθως ανέβαιναν σε κάποιο βουνό, έβρισκαν ένα

ειδυλλιακό μέρος κάτω από τα δέντρα και μόνο τότε άνοιγαν τον φάκελο. Πρώτα μοιράζονταν την αμοιβή. Ανάμεσά τους υπήρχε τυφλή εμπιστοσύνη, αφού συχνά η ζωή του ενός εξαρτιόταν από τον άλλο, το ίδιο και η οικονομική επιβίωσή τους μέσα από τη δουλειά.

Στη συνέχεια μελετούσαν την επόμενη δουλειά. Διάβαζαν αργά και υπομονετικά όλα τα έγγραφα και μελετούσαν τις οδηγίες και τις φωτογραφίες. Κι έπειτα συζητούσαν. Καμιά φορά γι' αρκετή ώρα. Η αλήθεια είναι πως ο Μπιλ μιλούσε κι ο Χίκκοκ απαντούσε μονολεκτικά. Δε βιάζονταν, ούτε υπερεκτιμούσαν τις δυνάμεις τους. Αν η δουλειά δεν ήταν για τα μέτρα τους, την άφηναν, είχαν αυτό το δικαίωμα. Πολύ σπάνια ζητούσαν περαιτέρω λεπτομέρειες ή εξηγήσεις. Το Γραφείο φρόντιζε για τα πάντα. Όσα δηλαδή χρειαζόνταν να ξέρουν για να ολοκληρώσουν τη δουλειά.

Έπειτα επικοινωνούσαν με το Γραφείο. Ο Μπιλ άφηνε μήνυμα σ' ένα νούμερο κινητού που αναφερόταν στον φάκελο, και ήταν διαφορετικό σε κάθε επιχείρηση. Δήλωναν αν δέχονταν ή όχι τη δουλειά και το νούμερο του κινητού ακυρωνόταν λίγα λεπτά αργότερα. Σε εξαιρετικές περιπτώσεις η επικοινωνία με το Γραφείο μπορούσε να γίνει μέσω ενός δορυφορικού κινητού που κρατούσε ο Μπιλ. Έτσι, μπορούσαν να τους βρουν ανά πάσα στιγμή, παντού, για νέες οδηγίες ή ακόμα και για ματαίωση της δουλειάς. Κάτι τέτοιο όμως δεν είχε γίνει ποτέ ως τώρα.

Οι δύο άντρες διέσχισαν αμίλητοι τον έρημο δρόμο, στην καυτή ελληνική επαρχία. Πνίγονταν στη ζέστη της καμπίνας του αυτοκινήτου, αφού ο κλιματισμός δεν κατάφερνε να τη δροσίσει επαρκώς.

Αν μπορούσαμε να επιβιβαστούμε σ' ένα μικροσκοπικό όχημα, μικρότερο κι από ένα κουάρκ, και να χωθούμε μέσα στο μυαλό του Χίκκοκ, να ταξιδέψουμε ανάμεσα στους νευρώνες του και να δούμε τις σκέψεις του όπως ένας άντρας έβλεπε στο σινεμά τα *Αδέσποτα*

σκυλιά του Sam Peckinpah, θα βλέπαμε ότι ήταν απόλυτα συγκεντρωμένος στο οδόστρωμα μπροστά του. Έψαχνε με το βλέμμα τις άκρες του δρόμου. Κι η καρδιά του χτυπούσε λίγο δυνατώτερα. Κι αυτό γιατί οι μικροί επαρχιακοί δρόμοι προσφέρονταν για να ικανοποιήσουν το γούστο του.

Ο Μπιλ, δίπλα του, ήταν προσηλωμένος στην οδήγηση παρόλο που οι συνθήκες δεν ήταν ιδανικές κι η ζέστη τον εκνεύριζε. Φυσικά γνώριζε το γούστο του Χίκοκ, οπότε ήταν προετοιμασμένος. Τα ξεσπάσματα του Χίκοκ ήταν συχνά δυνατά κι εκκωφαντικά. Αλλά ο Μπιλ το σεβόταν, παρόλο που ο Χίκοκ έμπαινε έτσι στα χωράφια του, που ήταν η οδήγηση.

Συνέβη μετά από μια στροφή. Το είδαν σχεδόν ταυτόχρονα. Ο Μπιλ πάτησε ενστικτώδως φρένο κι ο Χίκοκ ξέσπασε σε μια κραυγή.

«Σταμάτα!»